

והתניא: רבי יהודה אומר: יכול, הטאת ששחטה בדרום היא חייב על שחיטתה מלקות? תלמוד לומר "לא תזבח לה' אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע" [דברים טז]. ולמדנו בזה כי רק על שחיטת דבר רע, דהיינו בעל מום גלוי, שהוא מגונה, אתה מחייבו מלקות. ואי אתה מחייבו על הטאת ששחטה בדרום. הרי מפורש שלרבי

שנאום, ונחלקו תנאים אלו בשיטת רבי יהודה.

ומקשינו על דברי הברייטא, האומרת שסובר רבי יהודה, נאמרה אזהרה לשוחט חטאת בדרום: וכי סבר רבי יהודה, הטאת ששחטה בדרום היא חייב על שחיטתה מלקות?

ב-17

שהבאתה היתה על מנת לכפר, ולכך שאלה הגמרא, מדוע מכשיר רבי יהודה באופן שהכניס את דמה לפנים ולא כיפר, הרי מאחר ובעת הולכת הדם לפנים חישב לכפר בו, [שאם לא כן, לא יפסל אפילו בכיפר], והדין הוא שאף המהלך במקום שאינו צריך, יש להליכתו דין הולכה והמחשבה בשעה זו פוסלת, אם כן יש לו דם להיפסל מחמת מחשבה זו שחישב להכניס ולכפר, אלא בהכרח סובר רבי יהודה שלפסול מחשבת המקום צריך שיחשב על מקום המשולש. ואין זו רק ראייה להוכיח שלרבי יהודה לא תיתכן בפועל מחשבת נתינה לפנים, אלא זו הוכחה על עצם זה שסובר רבי יהודה שצריך מקום המשולש, וכפי המדויק בלשון הגמרא "ולית ליה לרבי יהודה שלישי".

וביאר את הכל שכן בגמרא: מאחר ובפסול חטאת זו, צריך כפרה, וצריך הבאה לכפר, הרי שבכדי לפסול במחשבה, יש לו לחשב מחשבת כפרה ומחשבת הבאה לכפר, ומוכיחה הגמרא שכאשר חישב לכפר, הרי שחלה במחשבתו אף מחשבת הבאה, מחמת שחישב לכפר באופן הפוסל, שהרי אם במקום שהכניס לפנים אין צריך לחשב מחשבת הבאה לכפר, אלא די במה שבעת הבאתו חושב לכפר בכדי שיפסול, אם כן כל שכן שתועיל מחשבתו לכפר זו, בכדי לפסול מדין מחשבה.

אולם באבי עזרי [פסולי המוקדשין ב טז] דחה את דבריו, וכתב: א. אין הולכה זו חשובה

וכיפר, שבזה אף רבי יהודה פוסל! ותירצו, שהקל וחומר בא לומר שכיון שאין הכנסה ללא כפרה פוסלת, הרי שבחישב, כל שכן שלא תפסול מחשבתו אפילו אם חישב להכניס ולכפר, כיון שבמחשבה לא שייך כפרה כלל, ומה שאין כן נתינה בפועל שראויה לכפר בשום מקום פוסלת.

וביאר הגרי"ז את דבריהם, מחשבה כמעשה שייך רק אם חישב על עשיית פעולה שהפוסל בה הוא עצם המעשה, ואילו זריקה בפנים, אין מעשה הזריקה פוסל, אלא מה שיש בה כפרה הוא הפוסל, ועל עצם הכפרה לא יתכן לדרון מחשבה כמעשה, שאין המחשבה אלא על פעולת הזריקה. והוסיפו התוס', שהטעם שנתן בפנים כיפר, היינו כיון שבשום מקום ראויה נתינת פנים לכפר, לכן גם נתינה זו יש לה שם כיפר.

ובקרן אורה כתב לבאר קושיית הגמרא, מאחר וסובר רבי יהודה, שהכנסה בשוגג אינה פוסלת, ואף הכנסה במזיד אינה פוסלת אלא בשכיפר, והיינו שאין פסול בהכנסה מצד עצמה, כל שכן שמחשבה בלבד לא תפסול, שלא שייך לומר בזה מחשבה כמעשה, שהרי המעשה אין לו פסול בעצם, אלא רק במזיד וכיפר.

ובחדושי רבנו חיים הלוי [פסולי המוקדשין, יג ט] כתב לבאר קושיית הגמרא באופן אחר: הדין בחטאת שהובא את דמה לכפר בקודש הוא, שאינה נפסלת אלא באופן